

EL GOVERN CENTRAL IGNORA LA GENERALITAT

València-Madrid, relacions amor-odi

El 9 d'Octubre de 1987 es presenta com els immediatament anteriors. Enguany, però, el govern valencià té molt a demanar o a cridar davant el govern central. La reforma de les seccions de crèdit, el pas dels cítrics marroquins, la reforma de la borsa, la Llei de Costes... ¿Els valencians ens sentim agredits?

Rafael Castelló

El 9 d'Octubre la ciutat de València passeja la seua bandera pels seus carrers i la resta del País Valencià celebra —teòricament— la seua diada. Una festa que de fa temps ha perdut el caràcter reivindicatiu, enguany té motius pràctics per reprendre'l. Són molts els col·lectius de valencians que veuen com, des de Madrid, es regulen les nostres activitats sense tenir en compte les pròpies especificitats. A més, tots veuen com, des de Madrid, s'apropien, a les primeres de canvi, competències pròpies de la Generalitat

valenciana. Segons l'anunci, la Generalitat de tots.

Aquest 9 d'Octubre, els valencians, a banda de les reivindicacions ja històriques, tenim molts motius pels quals protestar. Qüestions que afecten la quotidianitat i que, si segueixen endavant en els termes plantejats pel govern central, empitjoraran les nostres condicions de vida. Potser molts valencians arriben de nou a la pregunta que tant tem Madrid, i que ja plana de tant en tant sobre Catalunya: ¿Al País Valencià ens convé Espanya? Sols aquest horitzó pot parar els peus als membres del govern de l'estat, amb l'ajuda dels mateixos membres del Partit Socialis-

ta a València que ja alcen la veu en senyal de protesta.

Potser, el govern de Madrid rectificarà, però el seu primer impuls sempre és el mateix. «Si protesten davant un avantprojecte, l'aturem i, si callen...». Aquesta sembla ser-ne la màxima. Avui hi ha damunt la taula molts temes que cal aclarir amb el govern de Madrid. Una mostra significativa: l'avantprojecte de Llei de Costes, el pas de cítrics marroquins, la reforma de la borsa, la desaparició de les seccions de crèdit... Els tres primers ja han estat tractats per EL TEMPS en altres ocasions. El quart ens ve de nou.

Rabat-Madrid, un acord que passa per València-Barcelona

Al número 162, la darrera setmana de juliol, EL TEMPS tractava àmpliament la problemàtica que planteja el pas de productes del nord d'Àfrica pel territori de l'Estat espanyol. Com s'apuntava allí, la qüestió és molt anterior al moment en què es plantejà. Arranca del moment en què es negocia amb la CEE la integració de l'Estat espanyol. Una negociació duta, íntegrament des de Madrid, sense cap consulta als governs afectats per les concessions que es pensaven fer. És a dir, els productes marroquins segura-

C.E.S.

CENTRE OF ENGLISH STUDIES

Membre de La FECEI

Federació Espanyola de Centres d'Ensenyament d'Idiomes

ANGLÈS ADULTS I XIQUETS

- Cursos de tots els nivells. Incorporat el nou sistema de VIDEO-LAB.
- Cursets intensius.
- Cursets per a alumnes de COU i Selectiu.
- Preparació exàmens de Cambridge:
First Cambridge Certificate i Proficiency.
- Curset d'Anglès comercial per a alumnes amb nocions d'idioma.
- Taller d'activitats per a xiquets dissabtes de matí.

Horari d'oficina de 9.30 a 1.30
i de 17.00 a 21.00.
Tel. 361 22 04.

JAI ALAI, 5 - València
(cantonada Misser Mascó)
zona Albereda

ment passaran, perquè no hi ha cap conveni amb el Mercat Comú que previnga el cas contrari. El govern espanyol va acceptar, amb la seua firma, la Política Mediterrània de la CEE, i ara l'ha d'assumir.

Ara és difícil despenjar-se de la reivindicació i tots els grups polítics saben que fan una mica de demagògia: amplis sectors del poble valencià estan descontents i cal dir allò que volen sentir, encara que saben que la solució, després de firmar el Tractat d'Adhesió, és més que difícil. Es requereix una voluntat política que Madrid no està disposada a mantenir. El govern central ja ha triat quins sectors li interessa potenciar i quins no.

La demanda dels valencians no és una fantasia. Les Corts valencianes aprovaven per unanimitat una proposició no de llei, segons la qual el govern valencià es compromet a «instar» el govern central perquè rebutge qualsevol possibilitat d'obertura dels trànsits de productes hortofrutícoles marroquins, mentre no s'iguale l'arancel real aplicat per la CEE a l'Estat espanyol i al Marroc. Però només poden enviar una «instància» i protestar per les conseqüències d'una actuació passada.

¿La borsa o la vida?

Al número 146 d'EL TEMPS, a l'abril, parlàvem a fons de la reforma de la borsa estatal que prepara l'equip de Solchaga. L'intent d'aplicar-nos el model borsari francès. Una borsa «estatal» i, la resta, «regionals». No cal dir quina seria l'«estatal» i quines les «regionals».

És un sistema que s'ha demostrat ineficient. Ha fet desaparèixer, pràcticament, mercats borsaris importants a favor del de París. A França ha portat més problemes que solucions. Ara, el govern espanyol vol copiar-lo, amb l'excusa de la modernització del mercat de valors. Al govern central li sembla el sistema idoni per concentrar, encara més, el negoci a la capital del regne. Malgrat les entrevistes amb els consellers d'economia de les comunitats autònomes i els síndics-presidents de les borses de Bilbao, Barcelona i València, sembla que des de Madrid es pretén continuar endavant aquest tema: «Modernitzem el mercat de valors i creem la cinquena borsa».

Si es crea una borsa estatal on cotitzen aquells valors que vulguen captar el capital de tot l'estat, la resta de borses quedaran com a «mercats regionals», que, a la llarga, per la falta de volum de negoci, quasi desapareixeran. Això, evidentment, és una forta limi-

tació a les necessitats de finançament de certes empreses, que d'aquesta manera n'aconsegueixen de barat i fàcil. Empreses que hauran de traslladar la cotització a Madrid per continuar la política financera; un fet que pot representar, fins i tot, el trasllat de la seua social.

En aquest tema, el govern valencià en boca del conseller d'Economia, Antoni Birlanga, ha mantingut que defensarà la Borsa de València. Les reunions i les col·laboracions amb el síndic, Francisco Trullenque, han estat més o menys contínues. De moment, Madrid els demana la borsa.

Seccions de crèdit, ¿vasectomia?

L'operació de moment s'ha aturat. Circulen dos esborranys d'un avantprojecte de llei sobre les Seccions de Crèdit de les Cooperatives. Esborranys que han arribat des de Madrid amb l'estupefacció de tothom. Governants i governats valencians. Governats i governants de Catalunya... Sorpresa màxima pertot arreu, tant per la forma com pel fons.

Pel que fa a la forma, no és competència del govern central legislar sobre temes si aquests són competència exclusiva dels governs autònoms. I, encara menys, si el govern corresponent ja hi ha legislat.

El govern central es justifica amb l'article 149.1 de la Constitució, on l'apartat sisè li atorga la competència exclusiva per a regular la legislació mercantil. No obstant això, la Generalitat valenciana hi fa valer l'article 34-1, també a l'apartat sisè, on diu que, d'acord amb la política monetària de l'estat, correspon a la Generalitat valenciana la competència exclusiva sobre «institucions de crèdit cooperatiu, públic i territorial, i caixes d'estalvi». Amb aquesta base, la Presidència de la Generalitat promulga una llei, la llei 8/85, el 30 de maig de 1985, amb la qual regula l'actuació financera de les Cooperatives amb Secció de Crèdit.

De moment, ja són tres consellers del govern valencià els que han declarat la seua oposició a la legislació estatal sobre el tema. Antoni Birlanga, conseller d'Economia i Hisenda, afirma que «creiem que, segons l'Estatut d'Autonomia, les nostres competències sobre la regulació de les Seccions de Crèdit i, per tant, assegurar-ne la supervivència, són inqüestionables, per això penssem defensar la llei que fou aprovada per les Corts valencianes».

Lluís Font de Mora, conseller

d'Agricultura, més radical, assegura: «Si hem apostat per l'autonomia política, portem-la a l'últim extrem; cal defensar les Seccions de Crèdit. En la mateixa línia van les declaracions de Miquel Domènech, conseller de Treball, «la nostra voluntat és defensar-les fins a les últimes conseqüències, malgrat els forts interessos que hi ha en el tema».

Per als altres grups parlamentaris, l'avantprojecte té poques possibilitats de prosperar. Valoren que el cas contrari seria un fort colp per al PSOE al País Valencià.

peratives, com Agustín Romero, el secretari general, han apuntat quines raons hi pot haver darrere d'aquesta normativa.

D'una banda, al Banc d'Espanya, li resulta incòmode controlar i inspeccionar de 400 a 500 entitats d'estalvi, petites i disperses a tot l'estat. De l'altra, els 45.000 milions depositats per més de 100.000 agricultors valencians i els 30.000 milions de les 200 Seccions de Catalunya són un «bon mos» per a la resta de mitjancers financers.

A l'altre costat, els agricultors. Evidentment, interessos contraposats. Als

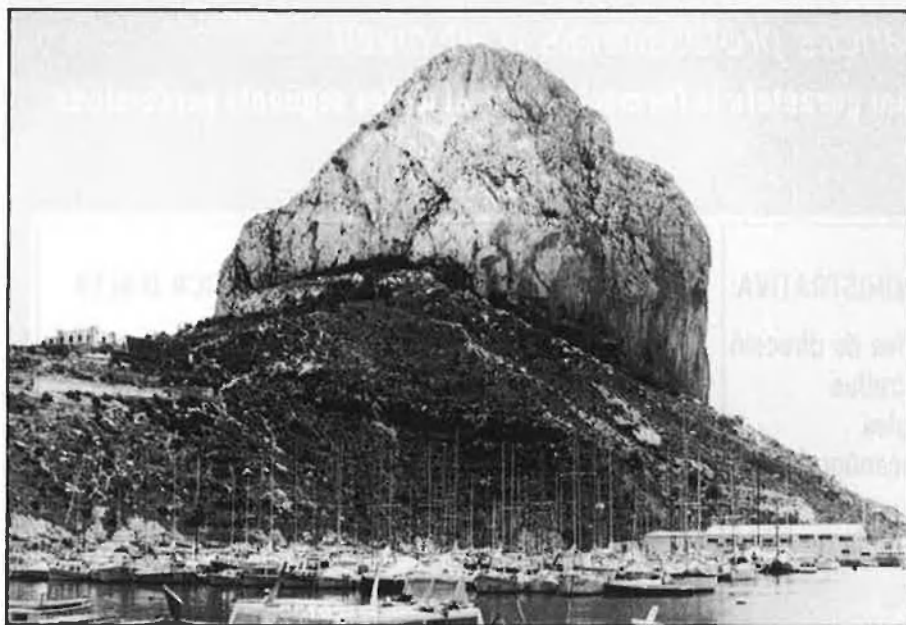
elles. Capital que —no ho hem d'oblidar— és dels mateixos socis cooperativistes. La llei valenciana així ho entén i té un límit més elevat. D'aquesta manera, al País Valencià, una Secció de Crèdit d'una Cooperativa pot concentrar fins a un 30 per cent del capital en la Cooperativa de què forma part. La limitació al 3 per cent es convertiria en un autèntic coll de botella de les cooperatives, que no podrien disposar del capital necessari per començar una campanya de recollida, per a bastir un celler en la verema o una almàssera d'oli.

Però açò no és tot. A banda, el Banc d'Espanya també regula els tipus d'interès. Actualment, les Seccions de Crèdit valencianes cobren al voltant d'un 8 per cent d'interès. Les Cooperatives de Crèdit que depenen del Banc emissor en cobren entre el 12 i el 13 per cent.

A més, estratègicament, al sector agrari no li interessa perdre el control dels dipòsits que tenen origen en la mateixa agricultura. No interessa que el control passe a d'altres centres. Siga el Banc de Crèdit Agrícola, siga el Banc d'Espanya, no interessa que el control passe a Madrid. Seria contraproductiu per a la modernització de l'agricultura que es produïra un traspàs d'aquest capital cap al sector industrial o de serveis, o per a finançar l'agricultura metetària.

La utilitat de l'existència de les Seccions de Crèdit és evident, i no sols per als socis. Al País Valencià n'hi ha 150, de les qual 100 estan fortament arrelades. Tots els crèdits en mans dels agricultors es situen en un tipus d'interès més baix. Les operacions de crèdit amb les seccions faciliten molt i abarateixen els costos de la producció agrícola, en general. I els interessos pagats als depositants són més alts. És a dir, tant a Catalunya, que també ha regulat el tema, com al País Valencià, les Seccions de Crèdit de les Cooperatives són institucions ben vives i que, a més, donen vida.

La importància d'allò que tots consideren una agressió és tal, que les adhesions són múltiples. El govern valencià, la Federació Autònoma de Cooperatives, la Unió de Lladors i Ramaders, partits polítics, com ara Unitat del Poble Valencià i Aliança Popular, de moment, fan front comú. I, juntament amb les organitzacions de Catalunya, planten la cara a un govern central, irrespectuós i que desconex les realitats d'algunes zones sobre les quals pretén legislar. ¿Caldrà arribar al Tribunal Suprem o al Constitucional? Una vegada més. □

Llei de Costes, pas dels cítrics marroquins, borsa, seccions de crèdit... la llista augmenta.

«Les Seccions de Crèdit s'han originat al si de les cooperatives com a departaments especialitzats a gestionar els afers financers. Les seues funcions queden limitades a preveure les necessitats de crèdit de la cooperativa, com a tal, i dels socis, individualment, tot utilitzant l'estalvi aportat per ells mateixos. Encara que històricament les Seccions de Crèdit només han tingut vigència en les cooperatives del camp, res no s'oposa al fet que en el futur puguin constituir-se en qualsevol altra classe de cooperatives». Aquesta és la definició oficial d'una Secció de Crèdit. Se'n pot deduir la importància que té, per a la supervivència del cooperativisme, el manteniment de les Seccions de Crèdit.

D'ací naix la sorpresa màxima sobre el contingut de l'avantprojecte. Els esborranys preveuen la desaparició de les seccions i la transformació, obligatòria si volen continuar, en Cooperatives de Crèdit. Tant Luís Juárez, president de la Federació Autònoma de Co-

sectors agraris, no els serveix la transformació de les Seccions de Crèdit en Cooperatives de Crèdit independents. Els motius poden agrupar-se en tàctics i estratègics, segons Agustín Romero, secretari general de la Federació Autònoma de Cooperatives.

En el primer grup tenim aquells que afecten les condicions del finançament. La conversió de les Seccions en Cooperatives provoca que s'aplique directament la legislació del Banc d'Espanya, ja que cauen dins de la seua esfera. L'autoritat monetària del Banc Central limita fortament la concentració de risc. Una entitat financera sota la regulació del banc emissor no pot concentrar en el mateix client més del 3 per cent del capital, ja siguen préstecs o crèdits. Aquesta normativa, que té sentit per al sistema financer, en general, ja que salvaguarda els interessos dels depositaris, és excessivament restrictiva per a un funcionament cooperatiu.

Les necessitats de les Cooperatives requereixen que es concentre capital en